

Interpretacions postelectorals

Després del 25N des de Madrid llançaran tanta aigua al vi com podran: si CiU no fa majoria absoluta diran que Artur Mas ha fracassat, amagant que els partits pro-referèndum hauran crescut, potser fins i tot més enllà dels 2/3 del parlament, xifra exigida per a aprovar grans reformes en molts països. Si CiU fa majoria absoluta, miraran de deslegitimar les eleccions per “plebiscitàries i cabdillistes”, com ja han dit a *El País*; també potser des de la FAES diran que Catalunya és “immadura”, com van dir al 2001 quan lbarretxe va vèncer la pinça PPSOE.

A Catalunya, assolir una majoria absoluta és molt difícil: Barcelona escull 85 diputats i, per a circumscripcions tan grans, la llei d'Hondt tendeix a la proporcionalitat. D'altra banda, entre 6 i 9 partits poden obtenir diputats, fet que fragmenta molt el Parlament català i fa molt difícil que una sola força arribi als 68 diputats. Finalment, CiU ha hagut de

Ramon Tremosa

Eurodiputat de CiU – www.tremosa.cat

gestionar un autèntic camp de mines, per causa d'una (intencionada?) molt mala herència financera rebuda dels dos tripartits: el dèficit públic de la Generalitat al 2010 va ser de 8.400 milions d'euros i al 2013 aquest ha de ser reduït fins a 1.400 per imposició exterior; el deute acumulat va passar de 12.000 milions al 2003 als 40.000 de 2010, elevant els interessos anuals a pagar a 2.500 milions (precisament l'import de les retallades).

El cinisme del PSC amb les retallades, còmplice de la reforma constitucional feta amb PP i PSOE al 2011 (nou

article 135.3: “el pago de la deuda pública gozará de prioridad absoluta”), i les acusacions d'*El Mundo* contra Artur Mas i CDC per suposats comptes fraudulents a Suïssa, demostra fins a quin punt a Madrid no hi ha límits morals en la mentida contra les aspiracions democràtiques catalanes.

Sigui quin sigui el resultat de CiU, gràcies a la credibilitat i consistència del president Mas (guanyada en dues duríssimes legislatures d'oposició i en dos anys de govern en plena crisi econòmica), Catalunya necessita que la majoria qualificada que va iniciar el procés al juliol passat amb el pacte fiscal ara no s'esberli en l'arrencada del procés autodeterminista: barrejar-hi altres causes pel mig, per molt nobles que siguin, seria repetir els vells errors catalans de 1906, 1917 o 1936. I atès que no podem arreglar tots els errors alhora, ara toca començar a guanyar les estructures d'estat per mitjà d'un referèndum.

Per què paguem impostos?

Muriel Casals

Economista (UAB)

Els impostos són un senyal de civilització. De fet, pagar impostos és una manifestació expressa de la voluntat de millorar la vida en comú.

Paguem impostos perquè volem assegurar allò que sabem que la iniciativa privada no pot atendre. Cal que el sector públic intervingui en l'economia produint aquells béns i serveis que les forces del mercat no aporten o que no ho proveeixen en la mesura que estímem necessària.

Quines son aquestes coses que la iniciativa privada no fa o no fa en la magnitud necessària? En primer lloc, les

inversions que són molt costoses i que tenen un rendiment econòmic poc segur o que el tenen a molt llarg termini. És el cas de les grans infraestructures: carreteres, ferrocarril, ports, aeroports.

En segon lloc, aquelles despeses que anomenem de responsabilitat social. Un sistema educatiu i uns serveis de salut de bona qualitat, a disposició de tota la població, tenen uns costos que no es poden recuperar amb el preu. Només els més rics podrien pagar el que han costat, i si volem que salut i ensenyament siguin serveis universals cal que siguin proveïts per l'Administració pública. Afegim a aquest capítol les despeses de protecció dels ciutadans menys afortunats o que travessen circumstàncies que els fan impossible mantenir-se: el subsidi d'atur, les pensions de vellesa, les ajudes a les famílies.

De manera que els impostos tenen una doble funció:

D'una banda asseguruen el bon funcio-

nament dels mecanismes de creació de riquesa. Un bon sistema de transport, unes escoles que assegurin la capacitat professional i uns hospitals que ens curen, fan una societat més eficaç.

D'altra banda, els impostos, que es recaptin en proporció dels ingressos i la riquesa de cada u, corregeixen una distribució massa desigual de la renda. De manera que podem dir que els impostos fan possible que la societat sigui més rica i més justa; si són ben administrats podran servir per a millorar l'eficiència i l'equitat que són dos objectius polítics importants.

Remarquem que parlem d'uns diners que han estat guanyats per persones i empreses i que seran cedits a l'Administració pública perquè els gestioni.

Es tracta, per tant, d'uns diners molt sensibles que només es poden cedir a una Administració, a un poder polític, que ens inspirei prou confiança i que puguem controlar.